

Evangelista Jan nám popisuje třetí setkání apoštolů se vzkříšeným Ježíšem. První dvě setkání se udály v Jeruzalémě v domě, kde byli shromážděni učedníci. Třetí setkání však bylo daleko od Jeruzaléma u jezera v Galileji, zhruba 170 km, tj. kolem týdne pěší chůze.

Od Ježíšova ukřižování bylo pro učedníky najednou všechno nové. Ježíš, se kterým se setkávali, byl tentýž, mluvil s nimi, ukázal jim své rány, jedl s nimi, ale způsob setkávání s ním byl najednou zcela jiný. Už s nimi nebyl celý čas, najednou u nich byl, a pak zase zřejmě ne, nebo alespoň ne viditelně.

Nastal pro ně jakýsi přerod vnímání jeho přítomnosti. Od jeho každodenní viditelné přítomnosti, jak to bylo před ukřižováním, k tomu, že se jim reálně zjevoval. Připravoval je tak na nový způsob své přítomnosti, a to způsob svátostný, tak, jak je přítomný dnes s námi, ve svátostech Církve, nejvíce v Eucharistii.

Všimněme si, že ve všech třech zjeveních učedníci prožívají tři různé stavy: prvně jsou plni strachu před židy, shromážděni za zavřenými dveřmi. Podruhé jsou opět shromážděni v den prvního výročí - první týden od jeho vzkříšení, když byl mezi nimi i zatím nevěřící apoštol Tomáš. Potřetí je nacházíme, že odešli z Jeruzaléma, snad zpět ke svým rodinám a řemeslům. Možná ten nový čas byl i jakýmsi očekáváním, co bude dál a snad i jakési bezradnosti. Možná také se vrátili domů, aby vše, co zažili, vyprávěli doma, snad to mohlo být i jejich první zvěstování o vzkříšeném Ježíši. No komu asi, než vlastní rodině, které mohli nejvíce věřit. Zde je Ježíš zastihuje potřetí.

Prvně vstoupil do jejich strachu, podruhé do jejich pochyb a nyní do jejich neúspěchu. Petrovi vstoupil navíc do neuzavřené epizody jeho sebevědomého chvástání při poslední večeři, že i „kdyby všichni odpadli, tak že on ne.“ Třikrát zapřel ze strachu Ježíše, a nyní mu Ježíš dává možnost třikrát mu říct: „Mám tě rád.“

Z tohoto vyprávění poznáváme Ježíše zase trochu jinak. Vlastně tak, jak je tomu dnes. Je mezi námi stále přítomný, stejně tak skutečně a reálně, vždyť to slíbil, ale svátostně. Není vidět, je třeba otevřít svou víru, ale to, že ho nevidíme, neznamená, že by byl někde daleko.

Z Janova vyprávění poznáváme nebo si uvědomujeme, to, co už známe: Ježíš i nám vstupuje do našich strachů, smutků i bezradnosti. Jeho přítomnost je sice svátostná, ale po nedělním svatém přijímání jdeme do práce, a myslíte, že tam jsme bez něj? Jdeme do školy, ale i tam nejsme bez něj. Z kostela se vracíme do svých domovů, ale ani tam nejsme bez něj. Je jen na nás, nakolik si toto uvědomujeme.

Někdo je šťastný, když Ježíše může přijímat svátostně každý den a dělá dobře. Jeho přítomnost je potom v našem životě o to víc intenzivní, proč? Protože tímto vyjadřujeme, že po jeho přítomnosti velmi toužíme. Jak je někdy dojemné, když navštěvuji nemocné a ti radostně říkají: „Vítám toho nejvzácnějšího hosta pod mou střechou, Pána Ježíše.“

Tak Ti děkujeme, Pane Ježíši, že jak jsi řekl, tak to i plníš: „Já jsem s vámi po všechny dny až do skonání světa.“ Děkujeme, že s námi zcela reálně zůstáváš a dnešním evangeliem nám ukazuješ nový tehdy začátek nového způsobu přebývání s námi. Děkujeme a prosíme o dar víry a světlo rozumu toto přijmout. Učedníci se zaradovali, když Tě uviděli, pomoc i naší slabé radosti z tebe. Amen.